

KOVÁCS ISTVÁN

A nagy háború után száz évvel

KOVÁCS ISTVÁN (1945) Salföld

A sudárszálya – nyersezüst-robbanás,
érces fényözön villószik szememben,
és megfűrtösödnek kék szilánkjai
emléklapján a szaggatott jelennek.
És megfűrtösödött kék szilánkjai
eltalálják a verklizett filmekben
halálba vonuló vén bakákat is.

Úgy estek össze a valóságban ott,
hol araszolt a jövő-látó monstrum,
rémrejtelmekkel a lánctalpas titok...
S rohamoznak a sisakok, a bornyúk,
és halál-hagyományt éltet a szurony...
Avarrá rongyolt tölgyfalomb a sorsuk,
s bombatölcsérekben adagolt iszony.

Marad-e élő a front ösztüzében?
halála helyén ássák meg a sírját;
így épül egyre a harctéri skanzen
a lövészárkok torzult sokszögében.

A tuskés spanyolbak mint rozsdahalom
a „ne ölj!” tilalom parancsolatát
foszforeszkálja az égi torlaszon
a nagy háború után
száz évvel is...

Száz éve is,
hogyan helyt állt a honvéd!
mit sem tudva azt,
mi vár rá otthon?
A széthullott haza...

Nagyapáinké a porladó visszhang:
földmélyi marsban éneklük a nótát
a csillagokról...
S korhadt mankóiknak
támaszkodnak a vénséges diófák.

Dzsudó

Az ébredező borókafenyőn
aranyöves darázs
próbálgatja a hajnalka
lila virágát;
szirmai cibálja,
tölcsérét gyötri...
Dan-dan,
dan-dan...
Aztán odébb száll,
egyre feljebb,
mint aki meg akar szökni.
De új menetbe fog,
majd még újabba...
Dan-dan,
dan-dan...
Mintha nem tudna mást,
csak győzni.

PÁRKÁNYI / MAESTRO FOTOGRAFO UNGHERESE IN FIRENZE